

O bója dnéh minulih misli' —
 V prírodí jutro, v nji je noč . . .
 Kaj tudi zmaga, Visla reka,
 Prinesla knéginji ni leka?
 Šumé valovi, dalje spó,
 Za njimi Vanda se ozira
 Čez plan, namóčeno s krvjó,
 V očeh ji živi svet umira . . .
 »Sirota Poljska, kaj gorjá

Rodila ti je vihra tá,
 Kaj src končala zemlje tvoje!
 Zdaj, bog Perún, ne dáj ti več,
 Da lije kri, da vzdiga meč
 Rod poljski — zbok lepôte moje!«

Vzkipeli so valovi reke,
 Vzprejeli Vando v sé na veke.

Stébor.

Izpremembra.

»Vidiš óno zvezdo jasno,
 Moja je ljubezen taka.«
 Zvezdo pa oblak zakrije! —
 »V srcí mojem ni oblaka

Ni oblaka, da zagrní
 Mojo bi ljubezen zvésto:
 Vedno bode, kakor bilo
 Tebi prvo v srcí mésto!«

To si nekdaj govorila . . .
 Zvezda zvésta je ostala,
 Še ob isto solnce teka,
 Ti drugam si se udala.

Zorán.

Le jeden!

Na oknu mi deva íhteča sloní,
 Na vási veselje odmeva . . .
 Ko rádot bogastva vsem srcem delí,
 Kaj ona li sáma je reva?

Prišli so iz bója vojaki domóv,
 To bila sijajna je zmaga! —
 Kar bilo na vojsko šlo vaških sínóv,
 Le jeden je žrtev sovraga.

Le jeden! Zató se po vási glasi
 Vriskanje in rádotno petje;
 Le jeden! Zató nji solzé se očí,
 Ta bil je nje sladko imetje!

Zorán.

